

- 2) Cel polegający na uniknięciu pojawienia się zjawiska odwrotnej dyskryminacji urzędników zatrudnionych jako laureaci konkursu otwartego nie może stanowić „powodu o charakterze obiektywnym” w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 lub 4 porozumienia ramowego, gdy – jak w sprawie głównej – rozpatrywane uregulowanie krajowe wyklucza całkowicie i w każdych okolicznościach uwzględnienie wszystkich okresów służby ukończonych przez pracowników na podstawie umów o pracę na czas określony do celów obliczenia ich stażu pracy przy rekrutacji na czas nieokreślony, a tym samym również ich wynagrodzenia.

(¹) Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-303/14)

(2014/C 409/39)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez brak powiadomienia Komisji o jednostkach certyfikujących dla personelu i przedsiębiorstw i o tytułach certyfikatów dla personelu i przedsiębiorstw zaangażowanych w działania dotyczące niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych stanowiące przedmiot rozporządzeń wykonawczych Komisji oraz poprzez nieustanowienie przepisów w sprawie sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych gazów cieplarnianych (¹) i niepowiadomienia o nich Komisji, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust.2 w związku z art.12 ust.3 rozporządzenia Komisji (WE) 303/2008 (²), art. 12 ust.3 rozporządzenia Komisji (WE) 304/2008 (³), art.7 ust.1 rozporządzenia Komisji (WE) 305/2008 (⁴), art.6 ust.1 rozporządzenia Komisji (WE) 306/2008 (⁵), art.4 ust.2 rozporządzenia Komisji (WE) 307/2008 (⁶), art.1 rozporządzenia Komisji (WE) 308/2008 (⁷) oraz art.13 ust.2 tegoż Rozporządzenia;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art.5 ust.2 Rozporządzenia 842/2006 nakłada na państwa członkowskie obowiązek powiadomienia Komisji o ich programach szkoleń i certyfikacji dla przedsiębiorstw i personelu zaangażowanych w instalację konserwację, serwisowanie urządzeń i systemów objętych jego art.3 ust.1 oraz odzyskiem fluorowanych gazów cieplarnianych. Obowiązek ten został doprecyzowany przez rozporządzenia wykonawcze Komisji przyjęte na podstawie art.5 ust.1 Rozporządzenia 842/2006.

Pierwszy zarzut skargi dotyczy zatem tego, że Rzeczpospolita Polska do tej pory nie podała Komisji nazw jednostek certyfikujących personel i przedsiębiorstwa wykonujące kontrolę szczelności, instalację, konserwację lub serwisowanie stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła, systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic, oraz odzysk tych fluorowanych gazów cieplarnianych oraz nazwy certyfikatów dla personelu i przedsiębiorstw spełniających wymogi certyfikacji określone w rozporządzeniach wykonawczych Komisji. Brak ponadto podania nazw jednostek certyfikujących personel dokonujący odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia i rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń oraz nazwy certyfikatów dla personelu spełniającego wymogi certyfikacji określone w rozporządzeniach wykonawczych Komisji. Władze Polskie nie podały również Komisji nazw jednostek wydających zaświadczenie o odbytym szkoleniu oraz nazw zaświadczeń o odbytym szkoleniu spełniających wymagania zawarte w art. 3 ust.2 i załączniku rozporządzenia Komisji 307/2008 zgodnie ze wzorem ustanowionym w rozporządzeniu Komisji 308/2008.

Drugi zarzut skargi dotyczy braku przekazania Komisji przepisów krajowych dotyczących sankcji za naruszenie przepisów Rozporządzenia 842/2006. Obowiązek ustanowienia sankcji i ich przekazania Komisji jest szczególnie ważny w celu nadania pełnej skuteczności obowiązkowi nałożonym przez Rozporządzenie 842/2006 na operatorów zastosowań stacjonarnych w jego artykułach 3, 4 i 5. Ponadto ustanowienie takich sankcji i poinformowanie o nich Komisji jest istotne ze względu na zapewnienie wykonania obowiązków nałożonych na producentów produktów i urzędzeń zawierających fluorowane gazy cieplarniane ustanowionych w art. 7. Również nieprzestrzeganie zakazów ustanowionych w art. 8 i 9 Rozporządzenia 842/2006 powinno być usankcjonowane przepisami krajowymi w rozumieniu jego art.13 ust.1, które należało przekazać Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 161, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. UE L 92 s. 3; Rozporządzenie Komisji nr 303/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych urzędzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających fluorowane gazy cieplarniane.

⁽³⁾ Dz.U. UE L 92 s. 12; Rozporządzenie Komisji nr 304/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane.

⁽⁴⁾ Dz.U. UE L 92 s. 17; Rozporządzenie Komisji nr 305/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia.

⁽⁵⁾ Dz.U. UE L 92 s. 21; Rozporządzenie Komisji nr 306/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urzędzeń.

⁽⁶⁾ Dz.U. UE L 92 s. 25; Rozporządzenie Komisji nr 307/2008 ustanawiające minimalne wymagania w zakresie programów szkoleniowych oraz warunki wzajemnego uznawania zaświadczeń o odbytych szkoleniu dla personelu w odniesieniu do wykorzystywanych w niektórych pojazdach silnikowych systemów klimatyzacyjnych zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane.

⁽⁷⁾ Dz.U. UE L 92 s. 28; Rozporządzenie Komisji nr 308/2008 określając formę powiadomienia o programach szkoleń i certyfikacji państw członkowskich.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social número 1 de Córdoba (Hiszpania) w dniu 27 sierpnia 2014 r. – María Auxiliadora Arjona Camacho przeciwko Securitas Seguridad España, S.A.

(Sprawa C-407/14)

(2014/C 409/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 1 de Córdoba

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: María Auxiliadora Arjona Camacho

Strona pozwana: Securitas Seguridad España, S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 18 dyrektywy 2006/54/WE⁽¹⁾, który ustanawia odstraszający (oprócz faktycznego, skutecznego i proporcjonalnego) charakter zadośćuczynienia lub odszkodowania z tytułu krzywdy lub szkody doznanej przez osobę poszkodowaną w wyniku dyskryminacji ze względu na płeć, może być interpretowany w ten sposób, że pozwala sądowi krajowemu na zasądzenie rzeczywistego dodatkowego, rozsądnego odszkodowania o charakterze sankcji – mianowicie kwoty dodatkowej, która, nawet jeżeli wykracza poza pełne naprawienie rzeczywistej szkody i krzywdy doznanych przez osobę poszkodowaną, to służy jako przykład dla innych (oprócz samego sprawcy szkody) – lecz pod warunkiem, że nadal mieści się ono w granicach proporcjonalności, i to również w sytuacji, gdy koncepcja odszkodowania mającego charakter sankcji jest obca tradycji prawnej sądu krajowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana), Dz.U. L 204, s. 23.